Met vallen en opstaan

Met vallen en opstaan

90 dagen in gesprek met Jezus

Arie de Rover

Buijten & Schipperheijn *Motief*
Amsterdam

ISBN: 978 94 6369 365 3

© 2026 Buijten & Schipperheijn *Motief*, Amsterdam

Behoudens uitzonderingen krachtens de Auteurswet van 1912 mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.
Voor het maken van kopieën uit deze uitgave, ook voor zover toegestaan door de Auteurswet, zijn vergoedingen verschuldigd. Voor betaling van vergoedingen en voor toestemming voor het overnemen van gedeelten in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken wende men zich tot de uitgevers. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Omslag: Studio Mol
Vormgeving binnenwerk: Buijten & Schipperheijn

Woord vooraf

Er zijn mensen op wie je jaloers kunt zijn. Niet omdat ze meer bezitten. Niet omdat ze succesvoller zijn. Niet omdat ze sterker of slimmer zijn, maar omdat er iets in hun leven zichtbaar wordt waarvan je diep van binnen voelt: *zo zou ik ook mens willen zijn*. Zo ben ik jaloers op Jezus.

Niet jaloers in de negatieve zin van het woord. Niet omdat ik Hem iets misgun. Integendeel. Het is een jaloersheid die verlangen wekt. Een heilig verlangen. Wanneer ik de evangeliën lees, verwonder ik mij steeds opnieuw over Hem. Over de rust die Hij uitstraalt. Over de vrijheid waarmee Hij mensen tegemoettreedt. Over Zijn liefde voor mensen die zichzelf hadden afgeschreven. Over Zijn geduld met Zijn leerlingen. Over Zijn moed tegenover macht. Over Zijn bewogenheid met gebrokenen. Over Zijn volkomen vertrouwen op Zijn Vader.

Ik ontdek in Hem de Mens zoals God de mens bedoeld heeft. En misschien nog wel meer: ik ontdek dat Jezus nooit bezig lijkt Zichzelf te bewijzen. Hij hoeft niet te vechten voor Zijn identiteit. Hij hoeft Zich niet groter voor te doen dan Hij is. Hij hoeft mensen niet te manipuleren om erkenning te krijgen. Hij leeft vanuit een diepe zekerheid dat Hij de geliefde Zoon van Zijn Vader is. Wat een vrijheid! En wat verlang ik ernaar om vanuit diezelfde vrijheid te leven.

Dit dagboek is geen verzameling Bijbelstudies. Ook geen poging om alle teksten uit te leggen. Het zijn persoonlijke gesprekken met Jezus. Reflecties waarin ik mij afvraag: Wat roept dit gedeelte in mij op? Wat zou ik tegen Jezus willen zeggen als ik hierbij was geweest? Wat laat Hij mij zien van Zijn hart en wat zegt dat over mijn eigen hart?'

Jezelf spiegelen aan Jezus is regelmatig een keiharde confrontatie. Soms lijkt het alsof Hij zo hard als steen is. Regelmatig is Hij een steen des aanstoots. Vaak gooit Hij met zijn uitspraken een steen in je vijver. In steen gebeitelde overtuigingen brengt Hij aan het wankelen. Sommige gebeurtenissen lees je met een steen in je maag. De

ontdekking van je eigen zonden ontneemt je de moed om de eerste steen te gooien die je inmiddels wel in je hand had. Maar hoe beter je naar Jezus kijkt en hoe aandachtiger je naar Hem luistert, hoe meer je ontdekt dat Hij werkelijk de hoeksteen is waarop je het meest waardevolle en vrije leven kunt bouwen.

Jezelf spiegelen aan Jezus is een keiharde confrontatie

Steeds opnieuw ontdek ik dat Jezus mij niet uitnodigt om Hem te bewonderen vanaf een afstand. Hij vraagt mij om Hem te leren kennen. Om Hem te vertrouwen. Om Zijn leven steeds meer mijn leven te laten worden. En tegelijkertijd ontdek ik iets anders. Hoe langer ik naar Jezus kijk, hoe minder ik onder de indruk ben van mezelf en hoe meer ik onder de indruk raak van Zijn genade. Want steeds weer blijkt dat Hij niet wacht tot mijn geloof groot genoeg is. Hij zoekt mij op terwijl ik nog twijfel. Hij strekt Zijn hand uit terwijl ik zink. Hij noemt mijn naam voordat ik Hem herken. Hij gaat voor mij staan wanneer ik eigenlijk zelf veroordeeld zou moeten worden.
Daarom is dit dagboek uiteindelijk geen boek over mijn verlangen om op Jezus te lijken, terwijl ik er zo wel aan was begonnen. Het is een boek geworden over mijn verwondering dat Jezus zo graag op mij wilde lijken. Dat de Zoon van God mens werd. Dat Hij mijn leven binnenkwam. Mijn schuld droeg. Mijn dood stierf. En mij, samen met Hem, een plaats bij de Vader gaf.
Ik hoop dat je tijdens deze negentig dagen niet allereerst onder de indruk raakt van de woorden in dit boek. Ik hoop dat je onder de indruk raakt van Jezus. Dat je Hem gaat vertrouwen. En dat je misschien, net als ik, een beetje jaloers op Hem wordt. Want wie langer naar Hem kijkt, ontdekt dat er geen mooier mens heeft geleefd dan Jezus. En dat er geen veiliger plaats is dan dicht bij Hem.

Arie de Rover

Lucas 20:17-18

Steen

Maar Hij keek hen aan en vroeg: 'Wat betekent dan wat er geschreven staat: "De steen die de bouwers afkeurden is de hoeksteen geworden"? Iedereen die over die steen struikelt, valt te pletter, en degene op wie die steen valt, wordt vermorzeld.'

Jezus,
Dat woord *bouwers* blijft bij me hangen. Want dit zijn geen mensen die niets met God hebben. Integendeel. Het zijn religieuze leiders. Ze hebben hun leven gewijd aan Zijn huis. Ze kennen de Schriften. Ze bewaken de waarheid. Ze bouwen aan Gods Koninkrijk. En toch herkennen ze de belangrijkste steen niet. Sterker nog: ze keuren U af. Wat een ontstellende gedachte, Heer. Dat ik zo druk bezig kan zijn met bouwen voor U, dat ik U Zelf uiteindelijk in de weg vind staan. Want ook ik bouw. Aan mijn leven, mijn reputatie, mijn geloof, mijn ideeën over hoe het hoort. En ergens hoop ik dan dat U mijn bouwwerk komt zegenen. Dat U de ontbrekende steen aanreikt waarmee alles eindelijk stevig staat.
Maar U komt niet als aanvulling op mijn gebouw. U komt als hoeksteen. En dat betekent dat alles opnieuw uitgelijnd moet worden op U. Daar begint mijn weerstand. Want ik wil U graag als Redder, maar minder graag als degene die mijn fundament blootlegt. Ik wil genade, maar houd ondertussen mijn prestaties achter de hand. Ik zeg dat ik van genade leef, maar als het goed gaat, voel ik me toch nét iets beter dan een ander. En als ik faal, stort ik in. Blijkbaar bouw ik dan nog steeds op mezelf.
Dat herken ik zo in Uw woorden en in mijn eigen hart: mijn behoefte aan controle, mijn gelijk, mijn verlangen om iets te bewijzen. Zelfs mijn geloof kan een verdienmodel worden.
En dan zegt U iets wat mij eerst angst aanjaagt: 'Iedereen die over die steen struikelt, valt te pletter.'

Maar misschien is dat wel genade. Want wat valt er dan te pletter? Mijn zelfhandhaving. Mijn religieuze ego. Mijn illusie dat ik met voldoende discipline, inzicht en goede bedoelingen mijn eigen leven kan dragen. U breekt mij niet om mij kwijt te raken. U breekt wat mij verhindert om mij door U te laten dragen. Want uiteindelijk bent U Zelf de verworpen steen geworden.

Zelfs mijn geloof kan een verdienmodel worden

Niet alleen zij verwierpen U. Aan het kruis liet U Zich werkelijk buitensluiten. U verloor Uw eer, Uw veiligheid, Uw leven. U onderging het oordeel dat ik verdien. U gaf Uzelf vrijwillig over. En juist die verworpen steen maakte de Vader tot hoeksteen. Wat een omkering. Mijn redding begint dus niet bij beter bouwen. Ze begint bij stoppen met bouwen op mijzelf.
Jezus, laat mij dan maar vallen. Laat mijn trots maar breken. Mijn bewijsdrang. Mijn behoefte om gelijk te hebben. Mijn religieuze prestaties waarop ik stiekem nog leun. Maar laat mij vallen op U.
Want misschien ontdek ik juist daar, tussen de brokstukken van mijn eigen bouwwerk, eindelijk wat genade betekent: dat ik niet degene ben die het fundament legt. U ligt er al.

Kolossenzen 2:2-3

Alle schatten

Zo wil ik hen bemoedigen en hen in liefde bijeenhouden, opdat ze tot de volle rijkdom van allesomvattend inzicht komen, tot de kennis van Gods geheim: Christus, in wie alle schatten van wijsheid en kennis verborgen liggen

Jezus,
Paulus zegt dat zijn verlangen is om gelovigen 'te bemoedigen en in liefde bijeen te houden', zodat zij 'tot de volle rijkdom van allesomvattend inzicht komen, tot de kennis van Gods geheim: Christus.' En dan voegt hij daaraan toe: 'In Hem zijn alle schatten van wijsheid en kennis verborgen.'
Dit voelt als een cruciaal moment in Paulus' betoog. Hij wil de gelovigen waarschuwen voor valse wijsheid, voor filosofieën en ideeën die aantrekkelijk klinken, maar de kern missen. Wat is die kern? Niet een leerstelling, niet een methode, niet een spirituele techniek. De kern is een persoon: U. Jezus Christus!
Ik vind het opmerkelijk dat Paulus het hier heeft over *verborgen* schatten. Dat impliceert dat ze niet vanzelf zichtbaar zijn. Je kunt dus religieus zijn, moreel zijn, intellectueel nieuwsgierig zijn, en toch de schat missen. Waarom? Is dat omdat de wijsheid van God zich openbaart in iets wat de wereld als dwaas beschouwt: een gekruisigde Redder?

Ware wijsheid begint waar onze trots eindigt

De boodschap van Uw evangelie is dat we pas echt inzicht krijgen wanneer we erkennen dat wij verloren zijn zonder genade. Ware wijsheid begint blijkbaar waar onze trots eindigt. Niet in zelfverheffing, maar in zelfovergave. Niet door onszelf te verbeteren, maar door te

rusten in wat U voor ons hebt volbracht.Dan pas komen we 'tot de volle rijkdom van allesomvattend inzicht.' Dat is niet alleen verstandelijke kennis, maar een diep, doorleefd besef van wie U bent en wat U hebt gedaan. Dat inzicht is niet los verkrijgbaar, het is verbonden aan liefde, aan gemeenschap, aan afhankelijkheid. Afhankelijke verbondenheid aan U!

En juist daarom is Uw evangelie niet slechts een toegangspoort tot het christelijk leven, maar de weg zelf. In U blijven betekent dat we telkens opnieuw de schatten van wijsheid en kennis ontdekken die voortkomen uit U als persoon, Uw werk en Uw genade.

Jezus, U bent het geheimenis van God. En dat geheimenis is nu geopenbaard. Niet aan de wijzen van deze wereld, maar aan hen die erkennen dat ze U nodig hebben. Dat is de paradox van het evangelie: hoe meer we onszelf loslaten, hoe dieper we U leren kennen. Dat wil ik, Heer: U kennen. Naar U wil ik (op)kijken en van U leren hoe ik en mijn leven bedoeld zijn.

Lucas 1:26-38

Uw moeder

'Want voor God is niets onmogelijk'. Maria zei: 'De Heer wil ik dienen; laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd.' Daarna liet de engel haar weer alleen.

Jezus,
Als ik stilsta bij het begin van Uw komst, dat moment in Nazaret, bij Maria, dan voel ik iets van heilig ontzag. Want daar begon het: God die mens werd. Niet met donder en bliksem, geen paukenslagen of trompetgeschal. Maar met de zachte stem van een engel, gericht tot een jong meisje in een vergeten achterafdorpje.
U kwam, zo weerloos. Zo klein. Zo afhankelijk. En ik moet U eerlijk zeggen: dat ontroert mij. Want als ik dacht aan God, vroeger, dan dacht ik aan macht, aan grootheid, aan afstand. Maar U koos voor nabijheid. U liet U nestelen in een baarmoeder. U liet U vormen, groeien, negen maanden lang, kwetsbaar als ieder ander mens. Bij een meisje dat woonde op een allesbehalve koninklijke plek.
Waarom raakte mij dat nooit echt? Misschien omdat ik niet durfde te geloven dat U zó dichtbij kwam. Zó totaal de weg koos van de mens. U had kunnen verschijnen als volwassene, als koning, als strijder. Maar U koos voor een weg die begint bij overgave. Bij 'laat er met mij gebeuren wat U hebt gezegd.'

U koos voor een weg die begint bij overgave

Die woorden van Maria, wat zijn die groots in hun eenvoud. Geen controle, geen voorwaarden, geen 'maar als', alleen vertrouwen. En eerlijk gezegd, Heer, dat raakt een open zenuw in mij. Want ik hou van controle. Ik wil snappen, plannen, vasthouden. Maar U roept mij

tot iets anders: overgave. En U bent niet anders begonnen. U begon Uw bestaan met volledige overgave: aan Maria, aan Jozef, aan het leven in een gebroken wereld. U koos ervoor om niet boven het lijden te staan, maar er middenin te komen. Als mens.
Wat zegt dat veel over wie U bent, Jezus. Dat U geen afstandelijke redder bent, maar een nabije broer. Dat Uw redding begint bij onze kleinheid, niet bij onze grote prestaties.
En ik wil leren om te antwoorden zoals Maria. Met een open hart. Met vertrouwen, ondanks mijn vragen. Laat het met mij gebeuren, Heer. Ook als het mij iets kost. Ook als ik het niet begrijp. Want als U Zich zo gaf, dan wil ik mij ook geven. Aan U.

Matteüs 1:18-25

Uw vader

De afkomst van Jezus Christus was als volgt. Toen zijn moeder Maria al was uitgehuwelijkt aan Jozef maar nog niet bij hem woonde, bleek ze zwanger te zijn door de heilige Geest. Haar man Jozef, die een rechtschapen mens was, wilde haar niet in opspraak brengen en dacht erover haar in stilte te verstoten. Toen hij dit overwoog, verscheen hem in een droom een engel van de Heer, die zei: 'Jozef, zoon van David, wees niet bang je vrouw Maria bij je te nemen, want het kind dat ze draagt is verwekt door de heilige Geest. Ze zal een zoon baren. Geef Hem de naam Jezus, want Hij zal zijn volk bevrijden van hun zonden.' Dit alles is gebeurd omdat in vervulling moest gaan wat bij monde van de profeet door de Heer is gezegd: 'De maagd zal zwanger zijn en een zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuel geven,' wat in onze taal betekent: 'God is met ons'. Jozef werd wakker en deed wat de engel van de Heer hem had opgedragen: hij nam zijn vrouw bij zich, maar hij had geen gemeenschap met haar voordat ze haar zoon gebaard had. En hij gaf Hem de naam Jezus.

Jezus,
Als ik dit stukje over Jozef lees, dan komt het dichterbij dan ik misschien wil. Want hij zit daar met zijn plannen, zijn dromen, zijn eergevoel, en dan breekt ineens alles open. Maria is zwanger. Niet van hem. En de enige logische stap lijkt: zich terugtrekken, in stilte, met opgeheven hoofd. Hij wil haar niet te schande maken. Zo rechtvaardig is hij wel.
Maar dan, in de nacht, spreekt U. Een engel verschijnt. En het plan dat Jozef had, veilig, begrijpelijk, wordt ingeruild voor iets wat hij nooit had durven verzinnen: een rol in het grootste verhaal ooit. Maar wel een rol die hem alles kost.
Wat me treft, is hoe weinig Jozef spreekt in de Bijbel en hoe groot zijn

gehoorzaamheid is. Hij doet wat U hem zegt, zonder veel woorden, zonder vragen te stellen, zonder garanties vooraf. Geen wonderen als bewijs. Geen grootse beloning in het vooruitzicht. Alleen Uw stem, en de keuze om te vertrouwen. En dat confronteert mij. Want ik wil begrijpen. Ik wil weten waar het heen gaat. Of het lukt. Of ik niet voor schut sta. Maar U nodigt uit tot vertrouwen vóórdat ik het zie. U vraagt gehoorzaamheid in het duister. Net zoals bij Jozef.
En wat zegt dat veel over U, Jezus. U kwam niet in een wereld vol zekerheid, maar in een verhaal vol breekbaarheid. U werd geboren in een gezin dat begon met verwarring, met een man die twijfelde, met een vrouw die niet geloofd werd. En juist daarvoor hebt U gekozen. Wat een troost is dat voor mensen zoals ik, die soms worstelen met wat er van hun leven terechtkomt. U schaamt zich niet voor ons onbegrip. U vraagt geen perfectie, maar beschikbaarheid. Net als bij Jozef.

U vraagt geen perfectie, maar beschikbaarheid

En Jozef, hij noemt U bij Uw naam: Jezus. Redder. Hij neemt verantwoordelijkheid voor een kind dat niet van hem is, maar van God. Wat een geloof. Wat een gehoorzaamheid. Wat een vaderschap.
Leer mij dat ook, Heer. Niet de controle, maar de overgave. Niet alles begrijpen, maar wel Uw stem volgen. Ook als het iets kost. Want als U komt, dan is geen offer te groot.

Lucas 2:48-50

Loskomen

Toen zijn ouders Hem zagen, waren ze ontzet, en zijn moeder zei tegen Hem: 'Kind, waarom heb je ons dit aangedaan? Je vader en ik hebben met angst in het hart naar je gezocht.' Maar Hij zei tegen hen: 'Waarom hebt u naar Me gezocht? Wist u niet dat Ik in het huis van mijn Vader moest zijn?' Maar zij begrepen niet wat Hij daarmee bedoelde.

Jezus,
Ik zie U daar zitten, twaalf jaar oud, in de tempel. Uw ouders zoeken U wanhopig. Drie dagen lang voelen ze de pijn van verlies, de paniek van een kind dat kwijt is. En dan zien ze U, rustig zittend tussen de leraren. Niet verdwaald. Niet angstig. Volledig op Uw plek.
Maria's stem trilt: 'Kind, waarom heb je ons dit aangedaan?' Ik proef de mengeling van opluchting en verwijt. En U antwoordt rustig, bijna ontwapenend: 'Waarom hebt u naar Me gezocht? Wist u niet dat Ik in het huis van mijn Vader moest zijn?'
Wat een moed, Heer. U kiest voor de stem van Uw Vader, zelfs als dat betekent dat U zich losmaakt van de verwachtingen van Uw ouders. Dat is pijnlijk en noodzakelijk tegelijk. Want zo begint volwassenheid: door innerlijk vrij te worden van de draden die ons binden aan wat anderen van ons willen. Vooral de draden van onze ouders.

U kiest voor de stem van Uw Vader, zelfs als dat betekent dat U zich losmaakt van de verwachtingen van Uw ouders

Dit is ook mijn reis. Zolang ik mijn leven laat bepalen door wat mensen van me verwachten, mijn ouders, mijn vrienden, mijn omgeving,

blijf ik een kind dat rondkijkt of hij het wel goed doet. Maar U laat me zien dat echte volwassenheid begint bij geworteld zijn in de liefde van de Vader. Daar is een vrijheid die geen mens me kan geven: de vrijheid om mijn leven te leven zoals U het bedoelt, ook als dat spanning oproept met de mensen van wie ik hou en die van mij houden. Maar hoe vaak is dat nog 'houden van' op een menselijke, aardse, vleselijke manier? Dat is een heel beperkte liefde, een liefde die nooit kan winnen van de liefde van de Vader.
Het raakt me dat U al zo jong van die liefde wilde leven. Dat U zonder verwijt en zonder schuldgevoel Uw eigen weg ging. Niet uit opstandigheid, maar vanuit diepe verbondenheid met de Vader. Leer mij die moed, Heer. De moed om los te komen van wat mij gevangenhoudt in afhankelijkheid en angst. Om emotioneel volwassen te worden in Uw Koninkrijk: vrij van de behoefte aan applaus, vrij van krampachtige loyaliteit, vrij om te zijn wie de Vader zegt dat ik ben.
En als ik mensen moet teleurstellen omdat ik Uw weg volg, laat me dat dan doen met dezelfde zachte zekerheid als U, zonder hardheid, zonder wrok. Alleen geworteld in de liefde die nooit loslaat.

Lucas 2:52

In de gunst staan

Jezus groeide verder op en zijn wijsheid nam nog toe. Hij kwam steeds meer in de gunst bij God en de mensen.

Jezus,
Wat een eenvoudige zin over U: 'Jezus groeide verder op en zijn wijsheid nam nog toe. Hij kwam steeds meer in de gunst bij God en de mensen.' Het leest bijna achteloos, alsof het vanzelf ging. Maar ik voel dat er een hele wereld achter die woorden schuilgaat.
U, de Zoon van God, koos ervoor om te groeien. Om stap voor stap mens te worden, net zoals wij. Om wijsheid niet in één keer te hebben, maar te ontvangen door de weg van het leven. Wat moet dat bijzonder zijn geweest: de Schepper van hemel en aarde die zich laat vormen door het leven, door mensen, door de Vader.
Als ik dit lees, voel ik zowel verlangen als schaamte. Verlangen, omdat ik diep vanbinnen ook wil groeien in wijsheid en genade. Schaamte, omdat ik groei vaak ontwijk. Want groeien doet pijn. Het vraagt dat ik dingen achterlaat; mijn trots, mijn zekerheid, mijn eigen gelijk. Het vraagt dat ik me laat vormen door de Vader, die dat kan doen door omstandigheden die ik soms liever vermijd.
U groeide in wijsheid én in de gunst van mensen. Wat een evenwicht.

U groeide in wijsheid én in de gunst van mensen. Wat een evenwicht

Hoe vaak zoek ik de gunst van mensen zonder echt in wijsheid te groeien. Of ik groei in inzicht, maar verlies de liefdevolle verbinding met anderen. Bij U ging dat samen, omdat U steeds leefde vanuit de blik van de Vader. Zijn gunst, die blijkbaar ook toenam, was Uw fun-

dament en van daaruit kon U vrij omgaan met mensen, zonder angst om afgewezen te worden.
Ik verlang ernaar om zo te leven. Om volwassen te worden in geloof en karakter, niet alleen ouder in jaren. Om mijn identiteit steeds meer te vinden in wie U zegt dat ik ben. Want daar, in die zekerheid, kan ik ontspannen groeien. Niet vanuit kramp of bewijsdrang, maar zoals een boom groeit: geworteld, stil, door het leven heen.
Heer, leer me om elke fase van mijn leven te ontvangen als een groeikans. Om net als U wijsheid te zoeken bij de Vader, en om in genade te leven met de mensen om me heen. Laat mijn leven een weerspiegeling worden van die eenvoudige maar diepe zin: dat ik mag groeien in wijsheid, en Uw gunst over mijn leven mag voelen rusten en toenemen.

Matteüs 3:13-17

Uw doop

Toen kwam Jezus vanuit Galilea naar de Jordaan om door Johannes gedoopt te worden. Johannes probeerde Hem tegen te houden met de woorden: 'Ik zou door u gedoopt moeten worden, en dan komt u naar mij?' Maar Jezus antwoordde: 'Toch moet je het doen, want zo dienen wij de gerechtigheid geheel en al tot vervulling te brengen.' Toen deed Johannes het. Zodra Jezus gedoopt was en uit het water omhoogkwam, opende de hemel zich voor Hem en zag Hij hoe de Geest van God als een duif op Hem neerdaalde. En uit de hemel klonk een stem: 'Dit is mijn geliefde Zoon, in Hem vind Ik vreugde.'

Jezus,
Ik zie U daar, aan de oever van de Jordaan. U stapt het water in, terwijl Johannes verbaasd kijkt. 'Ik zou door U gedoopt moeten worden, en dan komt U naar mij?' Het voelt alsof de hemel even de adem inhoudt. Want wat doet U daar, tussen mensen die hun schuld belijden, die hun oude leven willen afleggen? U, de Zondeloze, in de rij van zondaars? Het raakt me diep dat U niet boven ons staat, maar tussen ons. U schaamt zich niet om één van ons te worden, om onze kwetsbaarheid en onze gebrokenheid te delen. U kiest de weg van volledige identificatie. En dan, na dat waterbad, opent de hemel zich en klinkt de stem van de Vader: 'Dit is mijn geliefde Zoon, in Hem vind Ik vreugde.'

Het raakt me diep dat U niet boven ons staat, maar tussen ons

Wat me ontroert, is dat die woorden klinken vóórdat U ook maar één wonder hebt gedaan, vóórdat U hebt gepreekt of genezen. De liefde

van de Vader is niet het gevolg van Uw prestaties, maar het fundament van Uw leven. U begint Uw weg niet met bewijzen, maar met ontvangen.
En ik merk hoe anders ik vaak leef. Hoe vaak ik mijn identiteit laat afhangen van wat ik bereik, van wat mensen van mij vinden. Hoe ik soms zelfs bij U kom met een ondertoon van: 'Zie mij eens, Heer, ik doe toch mijn best?' Alsof ik Uw liefde nog moet verdienen.
Maar hier, aan de Jordaan, klinkt de uitnodiging om het anders te doen. Om stil te worden in het water van mijn eigen doop. Om opnieuw te horen dat ik geliefd ben, niet om wat ik doe, maar om wie ik ben in U. Om de stem van de Vader boven al het rumoer van mijn prestaties en mislukkingen te horen: 'Jij bent mijn geliefde kind.'
Heer, leer me om uit die genade te leven. Om niet langer mijn waarde te laten bepalen door de golven van succes en falen, maar door het diepe doopwater van Uw aanvaarding.
Dank U dat U het water bent ingegaan, zodat ik weet dat er geen plek is waar U niet met mij wilt zijn. Dank U dat U mijn identiteit verankert in de liefde van de Vader. Laat mijn leven, net als dat van U, beginnen en eindigen bij die ene waarheid: ik ben geliefd!